

Arrest

nr. 237 723 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2015 en dient op 24 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 4 april 2019 met nummer 219 459 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus, maar vernietigt hij de beslissing aangaande de subsidiaire bescherming.

Op 17 mei 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U stelde afkomstig te zijn uit het dorp Taghma in het district Salang van de Afghaanse provincie Parwan.

Uw familie vertelde u dat uw moeder en zus omkwamen toen (u onbekende) vijanden van uw familie een granaat gooiden in jullie huis in het dorp Taghma. U was toen ongeveer één jaar oud en werd vervolgens opgevoed door uw grootmoeder langs moederszijde. U leefde ook vaak samen met uw tante langs vaderszijde, [R.], die vlakbij woonde in hetzelfde dorp Taghma. Omstreeks 1996 (1377 of 1378 Afghaanse kalender), besliste uw vader dat u samen met voornoemde tante [R.] zou verhuizen naar Iran. Terwijl uw tante een jaar later terugkeerde naar Afghanistan, bleef u in de Iraanse stad Isfahan. U had er een verblijfskaart voor Afghaanse buitenlanders. U werkte er in de bouwsector en bezat een Iraanse werkkaart voor buitenlanders. In 2007 vernam u dat uw vader in Afghanistan werd doodgeschoten door voornoemde vijanden van de familie. U besloot Iran te verlaten en naar Europa te gaan omdat de Iraanse overheid u onder druk zette om te gaan vechten in Syrië en uit vrees om te worden gedeporteerd naar Afghanistan.

U verliet Iran in oktober 2015. U reisde naar België via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam toe in België op 11 november 2015 en vroeg asiel aan op 24 november 2015.

U legde de volgende documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas: een Iraanse verblijfskaart voor buitenlanders, geldig tot februari 2016; een Iraanse werkkaart voor buitenlanders, geldig van maart 2015 tot februari 2016; en (een kopie van) een Iraanse bankkaart, zonder afgiftedatum en geldig tot augustus 2018.

Op 17 november 2017 besliste het CGVS dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend omdat u een vrees voor persoonlijke vervolging in Afghanistan niet kon aannemelijk maken en dat u verder ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U ging n beroep tegen de beslissing van het CGVS. Per arrest nr. 219 549 van 4 april 2019 werd voornoemde beslissing van het CGVS gedeeltelijk vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De Raad wijst er onder verwijzing naar het arrest Elgafaji van het hof van Justitie op dat de persoonlijke omstandigheden in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoekende partij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. De Raad stelt zich vervolgens de vraag of een persoon die daadwerkelijk gedurende het voornaamste deel van zijn leven in Iran zou verbleven hebben, in Iran opgroeit en slechts tot 14 - 15 jaar in Afghanistan heeft gewoond, een verhoogde kwetsbaarheid heeft op willekeurig geweld in geval van een terugkeer naar de provincie Parwan. De Raad besluit dat de elementen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekende partij de Raad niet toelaten dit verder te onderzoeken.

U had op 17 mei 2019 een persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarbij dieper werd ingegaan op uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran. U herhaalde voornoemd feitenrelaas en legde wisselende verklaringen af betreffende uw verblijf in Iran. U legde geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend op basis van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten – die u tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS dd. 17.05.2019 herhaalde – omdat deze feiten ongeloofwaardig zijn. Per arrest van 4 april 2019 bevestigde de RvV dit deel van voornoemde beslissing van het CGVS dd. 17.11.2017. Tijdens uw tweede en laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u geen verdere verklaringen af en legde u geen nieuwe stukken neer die een ander licht zouden kunnen werpen op deze beoordeling van de RvV, die gezag van rechterlijk gewijsde heeft.

In voornoemde beslissing van 17 november 2017 oordeelde het CGVS ook dat er voor burgers uit uw regio – district Salang, provincie Parwan - geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Dit is actueel nog steeds het geval.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin

Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen concrete informatie aan waaruit een verhoogd risico in uw hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden kan blijken.

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u niet alleen over een familiaal netwerk in uw streek van herkomst Salang/ Parwan beschikt aangezien uw ooms/ tantes/neven/nichten nog steeds in Parwan verblijven, maar ook dat u er nog gronden van uw vader hebt – landbouwwelden en boomgaarden – die onder de hoede staan van uw voornoemde tante Rezagul (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS dd. 17.05.2019, p. 11-13), die eveneens ervaring heeft met een terugkeer uit Iran. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u een valide zelfstandige man bent die in goede gezondheid verkeert, dat u weliswaar beweerde ongeschoold te zijn maar dat u onder meer een jarenlange werkervaring hebt in de bouwsector (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 14). Onder deze voorwaarden kan er worden van uitgegaan dat een vlotte re-integratie in uw herkomstregio mogelijk is zodat het onderscheid tussen u en de mensen in uw omgeving verwaarloosbaar is in het licht van eventuele risico's op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, c).

Gevraagd door het CGVS of uw verblijf in Iran eventueel een impact kan hebben op uw risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in geval van actuele terugkeer naar uw district van herkomst Salang in de provincie Parwan, verwees u enkel naar wat uw familie eerder overkwam of nog de eerder al door het CGVS ongeloofwaardig bevonden problemen met de zogenaamde vijanden van uw familie (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 17). Gevraagd of er daarbuiten persoonlijke omstandigheden zijn die u extra kwetsbaar maken voor willekeurig geweld in uw Afghaanse district van herkomst, verwees u opnieuw naar de u onbekende vijanden van uw familie (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 17). Overigens stelde u vanuit Iran niet naar Afghanistan te zijn teruggekeerd omwille van de problemen waarvoor uw ouders om het leven werden gebracht en u vreesde dat dat ook met u zou gebeuren maar bleek u geen idee te hebben waarom dit bij u ook zou gebeuren (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 13).

Daarenboven kan ernstig getwijfeld worden aan uw beweerde langdurige verblijf in Iran, omwille van uw uiteenlopende en bepaalde onaannemelijke verklaringen hierover alsook omdat u enkel relatief recente documenten van 2015-2016 betreffende uw verblijf in Iran kon voorleggen.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 september 2017 verklaarde u 19 à 20 jaar geleden op de leeftijd van 14 of 15 jaar van Afghanistan naar Iran te zijn verhuisd, samen met het gezin van uw tante [R.], dat voornoemde tante en haar gezin na een verblijf van één jaar in Iran terugkeerde naar Afghanistan terwijl u alleen in Iran bleef tot aan uw vertrek naar Europa in oktober 2015 (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS I dd. 05.09.2017, p. 3, 5, 14 en 17). Voornoemde verklaringen betekenen dat u ongeveer 19 à 20 jaar in Iran zou hebben verbleven. Tijdens uw tweede en laatste onderhoud op het CGVS op 17 mei 2019 verklaarde u aanvankelijk in Iran te hebben gewoond gedurende 15 à 16 jaar, maar geen oudere dan voorgelegde Iraanse documenten te hebben bijgehouden (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 5-6). U verklaarde nooit een Afgaans identiteitsdocument zoals een Taskara te hebben bezeten en uw geboortedatum niet te kennen, maar stelde dat u volgens uw tante [R.] van Afghanistan naar Iran verhuisde in het Afgaanse jaar (13)78 of (13)77 en dat u toen 16 of 17 jaar oud moet zijn geweest omdat het door u voorgelegde Iraanse verblijfskaart (13)61 als uw geboortjaar zou vermelden (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 6-7). Vervolgens werd u erop gewezen dat voornoemde Iraanse verblijfskaart echter (13)60 als uw geboortjaar vermeldt, zodat u op het moment dat u naar Iran verhuisde in 77-78 nog ouder was, namelijk 17 à 18 jaar oud, wat een relatief groot verschil is met uw eerste verklaringen op het CGVS als zou u 14 à 15 jaar zijn geweest toen u naar Iran verhuisde (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 7). Bevreemdend is alleszins dat u niet nader kon toelichten of u een jongen van slechts 14 à 15 jaar was dan wel een jongeman van reeds 17 à 18 jaar toen u uw land van herkomst Afghanistan verliet en naar Iran ging (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 7). Nogmaals gevraagd hoelang u in Iran verbleef, stelde u dit als ongeschoolde niet zelf te kunnen berekenen, herhaalde u in Iran te hebben verbleven vanaf (13)77-78 tot aan uw komst naar België (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 7). Vervolgens stelde u tijdens uw onderhoud op 17 mei 2019 bijna 38 jaar oud te zijn en werd u door het CGVS gewezen op uw eerdere verklaring als zou u 15 à 16 jaar in Iran hebben gewoond tot aan uw komst naar België in oktober 2015 toen u dus 4 jaar jonger was of nog 34 jaar oud en op basis waarvan kan afgeleid worden dat u ongeveer 22 jaar oud was toen u met uw tante naar Iran ging en dat u meer dan 20 jaar lang in Iran verbleef (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 7). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat u jonger dan 22 jaar oud was toen u naar Iran ging en dat u inderdaad meer dan 20 jaar in Iran verbleef maar het niet precies te weten omdat u ongeschoold bent (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 7). Er dient hier nog opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst van het CGVS door de DVZ op 12 januari 2016 liet noteren dat u zeer klein was toen u Afghanistan verliet, wat u nadien tijdens uw onderhoud op het CGVS dd. 05.09.2017 ontkende (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS I, p. 13).

Verder is het onaannemelijk dat u geen idee hebt over de reden waarom uw tante [R.] met haar gezin (echtgenoot en 6 kinderen) slechts 1 jaar (samen met u) in Iran verbleef en u daar vervolgens alleen achterliet door met haar gezin maar zonder u naar uw district en provincie van herkomst in Afghanistan terug te keren. U verklaarde dit niet te weten omdat u toen nog jong was (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 7), terwijl u toen u een leeftijd had van minstens 15 jaar (zoals hoger besproken). Geconfronteerd met het gegeven dat u op een leeftijd van 15 jaar of meer toch een idee moet hebben over voornoemde redenen in hoofde van uw tante, herhaalde u niet te weten waarom het gezin van uw tante niet in Iran bleef en naar Afghanistan terugkeerde (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 8). Gevraagd of uw voornoemde tante u achteraf niet uitgelegde waarom ze naar Iran ging met haar gezin, antwoordde u dat uw tante haar kinderen misschien in Iran wilde laten studeren, maar dat niet te weten (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 8). Vervolgens verklaarde u dan weer dat uw tante u in Iran achterliet omdat ze wist van jullie familieproblemen in Afghanistan – die eerder al ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de RvV - en dat uw tante u vertelde dat u zelfstandig in Iran moest leven (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 8). Er dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u in dit verband geheel andere verklaringen aflegde tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS. U verklaarde toen dat uw tante naar Iran ging omdat het de tijd was van de Taliban en gevechten in uw Afgaanse regio van herkomst, dat uw tante (een jaar later) met haar gezin naar Afghanistan terugkeerde omdat de Taliban zich terugtrok en de situatie in Afghanistan kalmer werd, dat u toen nog jong was en er niet meer over weet maar later wel beter de context van de Afgaanse situatie begreep (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS I, p. 7 en 10).

U legde eveneens uiteenlopende verklaringen af met betrekking tot de door u voorgelegde Iraanse documenten. Geconfronteerd met het feit dat de door u voorgelegde Iraanse documenten enkel uw verblijf als Afghaan in Iran kunnen ondersteunen in 2015 of nog het laatste jaar van een volgens u veel langere verblijfperiode in Iran, verklaarde u dat uw Iraanse verblijfskaart elk jaar werd verlengd maar dat u oudere documenten als de voorgelegde kaart van 2015-2016 – met name oudere verblijfskaarten en documenten betreffende uw inkomen, bankrekening en belastingen – niet hebt bijgehouden en zelfs vernietigde omdat u niet wilde dat ze in verkeerde handen zouden komen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 6-7, 9). U verklaarde dat oudere Iraanse verblijfskaarten een verschillende kleur hebben, maar kon zich niet meer herinneren welke kleur uw vorige (voorlaatste) verblijfskaart had (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 15).

Verder stelde u dat het CGVS kan nagaan vanaf wanneer u in Iran verbleef omdat u vanaf uw aankomst in Iran bij de VN geregistreerd werd (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 9). Gevraagd bij welke VN-organisatie in Iran u geregistreerd werd, stelde u echter hiervan geen idee te hebben (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 9). Gevraagd waar in Iran u bij de VN werd geregistreerd, stelde u dat u als vluchteling bij de VN in Isfahan werd geregistreerd (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 9). Gevraagd of u in Iran werd geregistreerd bij de VN vluchtelingenorganisatie UNHCR en van hen een vluchtelingendocument had, antwoordde u bevestigend maar dat dat document niet verlengd werd tijdens uw laatste 3 verblijfsjaren in Iran (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 9). Gevraagd waar voornoemd VN vluchtelingendocument is, legde u incoherente en ontwijkende verklaringen af en stelde u uiteindelijk dat u in Iran geen VN vluchtelingenkaart had maar enkel een aanvraagdocument en dat uw voorgelegde Iraanse verblijfskaart voor vreemdelingen de laatste is die u bijhield (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II, p. 9).

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op uw vertrek uit Afghanistan en uw verblijf in Iran, meer bepaald de duur van uw verblijf in Iran alsook de omstandigheden inclusief uw leeftijd.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het

verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS II dd. 17.05.2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking aangezien u incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende uw verblijf in Iran.

Er moet worden vastgesteld dat u het CGVS geen reëel zicht geeft over de periode waarin u in Iran verbleef en in welke omstandigheden. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

In zoverre echter kan worden aangenomen dat u wel degelijk een bepaalde periode in Iran doorbracht wordt nogmaals verwezen naar de hoger besproken elementen, met name dat u zelf geen concrete informatie aanhaalt waaruit een verhoogd risico in uw hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden kan blijken, dat uit uw verklaringen blijkt dat u over een familiaal netwerk in uw streek van herkomst Salang/Parwan beschikt, dat u er nog gronden van uw vader hebt – landbouwvelden en boomgaarden – die onder de hoede staan van uw tante Rezagul (die ook ervaring heeft met een terugkeer uit Iran), dat u een valide zelfstandige man bent die in goede gezondheid verkeert, met onder meer een jarenlange werkervaring hebt in de bouwsector en dat mogelijkheden tot een vlotte re-integratie die hieruit volgen het onderscheid tussen uzelf en de mensen in uw omgeving verwaarloosbaar maakt in het licht van eventuele risico's op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 – 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij voldoet aan alle voorwaarden van een vluchteling, zoals bepaalt in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en gaat zij in op elk van deze voorwaarden.

Zij wijst erop dat haar verklaringen consistent zijn, daar zij bij DVZ hetzelfde relaas heeft gedaan als tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De verzoekende partij stelt dat zij nog familie heeft in Afghanistan, maar dat zij reeds heeft verklaard dat zij geen contact meer met hen heeft. Zij heeft dan ook weinig kennis over de economische toestand van haar familie en stelt dat er onvoldoende aangetoond kan worden dat zij onderhouden kan worden door hen. De verzoekende partij beweert verder dat zij zich, omwille van haar ongeschoold profiel, in een kwetsbare toestand bevindt. Zij stelt dat haar kwetsbaarheid voorts versterkt wordt door haar jarenlang verblijf in Iran en dat het niet uitgesloten is dat zij slecht behandeld zal worden in haar regio omwille van haar langdurig verblijf in Iran. Zij wijst er nog op dat het loutere feit dat zij de duur van haar verblijf in Iran niet kan inschatten, gelet op haar ongeletterdheid, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij jarenlang in Iran heeft verbleven. De verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen waaruit blijkt dat zij Farsi en Dari spreekt. Het is voor de verzoekende partij niet duidelijk of de verwerende partij het recent verblijf in Iran betwist. Zij verwijst hierbij naar de documenten die zij heeft neergelegd, die haar recent verblijf in Iran kunnen staven. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij contact had kunnen opnemen met UNHCR indien zij twijfels had omtrent de verblijfskaart van de verzoekende partij.

De verzoekende partij is van oordeel dat haar lang verblijf in Iran niet op zorgvuldige wijze is onderzocht geweest. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 17 mei 2019 blijkt dat er weinig vragen worden gesteld inzake het verblijf in Iran en de Iraanse documenten. Zij vindt het dan ook opmerkelijk dat een misverstand zeer groot wordt uitgegroot. Zij betoogt dat zij meer precies ondervraagd had moeten worden. Zij stelt dat er onvoldoende vragen werden gesteld over haar leven in Iran, de politieke situatie en de omstandigheden van haar verblijf in Iran.

De verzoekende partij gaat dan verder in op de subsidiaire bescherming en stelt dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft, omwille van haar profiel, en dat zij geenszins kan terugkeren naar haar regio van herkomst. Zij wijst erop dat zij geen contact heeft met haar 'familiaal netwerk' in Afghanistan. Zij betoogt verder dat er taliban aanwezig is in haar district en dat het niet duidelijk is hoe zij haar regio veilig zou kunnen bereiken.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar in hoofddorde de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen of om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op

basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij reeds de vluchtelingenstatus werd geweigerd bij arrest van 4 april 2019 met nummer 219 459. De verzoekende partij heeft geen cassatieberoep ingediend bij de Raad voor State, waardoor dit arrest gezag van gewijsde kent. In dit arrest stelde de Raad dat de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij wordt geweigerd, maar dat de beslissing van 17 november 2017 van de commissaris-generaal wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus. De zaak werd enkel in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad gaat dan ook niet meer verder in op de vluchtelingenstatus en verwijst naar zijn eerder arrest van 4 april 2019 met nummer 219 459. De argumenten van de verzoekende partij in haar verzoekschrift doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“In voornoemde beslissing van 17 november 2017 oordeelde het CGVS ook dat er voor burgers uit uw regio – district Salang, provincie Parwan - geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Dit is actueel nog steeds het geval.

[...]

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 224-228, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 131-134, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 248-252, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de voormelde recente landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Parwan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Parwan indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Parwan at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations." EASO neemt aan dat in de provincie Parwan willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er in de provincie meerder districten onder de controle staan van de taliban en dat er ook taliban aanwezig zijn in het district Salang, doen deze gegevens geen

afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Bovendien gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij met deze informatie rekening heeft gehouden, daar deze informatie uit één van de rapporten in de voormelde landeninformatie komt. Bovendien blijkt uit het EASO rapport aangaande de Afghaanse veiligheidssituatie van juni 2019 dat er maar een lage openbare aanwezigheid van de taliban is in het district Salang en dat dit district volledig onder overheidscontrole staat. Tevens stelt dit rapport dat UNAMA 41 burgerslachtoffers (20 doden en 21 gewonden) heeft geregistreerd in 2018 voor de provincie Parwan. Dit is een daling van 47% ten opzichte van het jaar 2017. Uit dezelfde bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Salang dat UNOCHA het district indeelt in de laagste categorieën. Verder blijkt uit dit rapport dat UNOCHA geen conflictgerelateerde ontheemden werden geregistreerd uit de provincie Parwan van 1 januari 2019 tot 28 februari 2019 (EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, p. 250 en 252).

De “*Salang Pass Tunnel*” verbindt Kaboel met het Noorden van Afghanistan. Een snelweg van Kaboel gaat door de districten Charikar, Jabalussaraj en Salang naar de provincie Kunduz. Uit de neergelegde landeninformatie blijkt niet dat er zich problemen voordoen op deze wegen (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – juni 2019, p. 248).

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de provincie Parwan op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Parwan, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Parwan dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

De verzoekende partij is een gezonde jongeman die volgens haar eigen verklaringen Farsi en Dari spreekt. Zij verklaart voornamelijk Farsi te spreken en slechts enkele woorden Dari. Echter blijkt uit de gehoorverslagen dat zij er wel degelijk in slaagt om zich verstaanbaar te maken en dat zij aangeeft de tolk die in het Dari spreekt, goed te verstaan (stuk 5, gehoorverslag GCVS 5 september 2017, p. 6 en 9 en stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 3). Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de verzoeker om internationale bescherming kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In beide verslagen van de verhoren op het Commissariaat-generaal werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan.

De verzoekende partij betoogt dat haar jarenlange verblijf in Iran aangenomen dient te worden als een persoonlijke omstandigheid die zorgt voor een groter risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In de bestreden beslissing worden er terecht vragen gesteld bij de ware duur van het verblijf in Iran, gelet op de uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen van de verzoekende partij. Zo kan de verzoekende partij geenszins duiden op welke leeftijd zij naar Iran is verhuisd. De ene keer verklaart zij dat zij 14 of 15 jaar was, dan weer dat zij 16 of 17 jaar was. De neergelegde Iraanse verblijfskaart zorgt enkel voor meer verwarring daar uit de daarin vermelde geboortedatum zou blijken dat de verzoekende partij 17 of 18 jaar was toen zij Afghanistan voor Iran verliet. Bovendien kan zij geen documenten aangaande haar verblijf in Iran voorleggen van voor 2015. Zij verklaart dat zij haar oude bankkaart heeft vernietigd, alsook alle andere stukken aangaande haar rekening en inkomen. Zij geeft aan dat ze haar oude documenten niet heeft bijgehouden (stuk 5, gehoorverslag GCVS 5 september 2017, p. 3, 5, 14 en 17 en stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 5-7 en 9). Voor zover aangenomen kan worden dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om oudere documenten voor te leggen, daar deze vernietigd zijn geweest, wijst de Raad erop dat deze vaststelling niet verklaart waarom de verzoekende partij er niet in slaagt om haar oudere documenten correct te beschrijven. Zo verklaart zij dat oudere Iraanse verblijfskaarten een verschillende kleur hebben, maar zij kan zich niet herinneren welke kleur haar vorige verblijfskaart had (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 15).

Daargelaten de vraag naar de duur van het verblijf in Iran, kan, gelet op het geheel van de verklaringen en de neergelegde documenten van de verzoekende partij, wel aangenomen worden dat de verzoekende partij enige tijd in Iran heeft verbleven. Er blijkt echter niet dat de verzoekende partij hierdoor een groter risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De verzoekende partij is immers grotendeels opgegroeid in het district Salang en is aldus vertrouwd met de lokale gewoonten en gebruiken. Bovendien blijkt er dat zij nog een groot familiaal netwerk heeft in haar regio van herkomst. Volgens haar verklaringen wonen er in de provincie Parwan nog twee ooms en vijf tantes van de verzoekende partij, die allen een eigen gezin hebben en waarvan de meesten in Salang wonen. De verzoekende partij heeft aldus meerdere familieleden, waaronder ooms, tantes, neven en nichten aan wie zij om hulp kan vragen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 11-13). De verzoekende partij stelt nog contact te houden met twee neven, die samen met de verzoekende partij naar Iran zijn vertrokken. Een van hen woont nog steeds in Iran, maar de andere neef woont terug in Salang (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 12). Waar de verzoekende partij verklaart dat haar tante haar in Iran achtergelaten heeft, dient erop gewezen te worden dat zij dit niet aannemelijk maakt. Het is immers volstrekt onduidelijk op welke leeftijd de verzoekende partij, samen met het gezin van haar tante, naar Iran is vertrokken. Indien de geboortedatum op de neergelegde Iraanse verblijfskaart wordt gevolgd, was de verzoekende partij al meerderjarig op het moment dat haar tante met haar gezin is teruggekeerd naar Afghanistan. Het verdere verblijf in Iran kan aldus een persoonlijke keuze van de verzoekende partij zijn geweest. Dit wordt verder aannemelijk gemaakt doordat zij verklaart dat haar vader erop aandrong dat zij in Iran zou blijven en zij nog contact heeft met de rest van haar familie, waaronder het gezin van haar tante (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p. 14).

Met het loutere gegeven dat de verzoekende partij verklaart dat zij geen recent contact heeft gehad met iemand van haar familie in Afghanistan, toont zij niet aan dat zij niet op hun hulp zou kunnen rekenen om te re-integreren in haar dorp van herkomst. De verzoekende partij geeft immers als enige reden voor

dit verwaterd contact aan dat het soms moeilijk is om haar familie te contacteren doordat het internet daar niet altijd werkt. Bovendien is één van de tantes van de verzoekende partij de hoeder van de gronden die aan de vader van de verzoekende partij toebehoorden (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p 13). Deze tante heeft bovendien persoonlijk ervaring met een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Iran. De verzoekende partij verklaart niet dat zij of haar gezin hierdoor enige problemen hebben ondervonden. Daarenboven kan dit gezin de verzoekende partij dan ook helpen door hun eigen ervaringen te delen. De verzoekende partij heeft volgens haar eigen verklaringen ook enige werkervaring in de bouw (stuk 5, gehoorverslag GCVS 5 september 2017, p. 7). Deze werkervaring heeft zij kunnen opbouwen ondanks haar profiel als ongeletterd persoon. Zij verklaart bovendien dat zij op jonge leeftijd werd gedwongen om een zelfstandig leven te leiden in Iran (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p 7-8). Daarenboven is de verzoekende partij er als ongeletterde persoon erin geslaagd om facebook te gebruiken en een beetje Engels te leren (stuk 5, gehoorverslag GCVS 5 september 2017, p. 8-9). Zij toont aldus een grote weerbaarheid en zelfstandigheid. Verder heeft de verzoekende partij verklaard nog spaargelden ten bedrage van ongeveer één miljoen Toman te bezitten. (stuk 6, gehoorverslag CGVS 17 mei 2019, p 7-8).

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij zou terugkeren naar Afghanistan, indien zij er werk zou hebben. De Raad merkt op dat uit het voorgaande niet blijkt dat de verzoekende partij geen job zou kunnen vinden. Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat zij over eigen spaargelden beschikt. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij zelf geen andere zwaarwichtige redenen aangeeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG en van artikel 27 van *“het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”*, maar geeft zij geenszins aan op welke wijze deze artikelen geschonden zouden zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS